

Los mancos y los cojos?
Que vayan á matar Piojos.
Pregunto y los que han matado?
Dios los haya perdonado.

N. O.

Entre estos o y eces
se escaparon los Ingleses.

Després de llegir semblants invectivas, que creyem del tot fundadas, un hom ja no s'estranya de que durant aquella guerra las nostras esquadras fossen derrotadas en lo *Cabo de San Vicente* y Trafalgar, així com les inglesas bombardegessin impunement á Cádiz, ataquéssin las Canarias y Puerto Rico, y conquistessin Menorca y la Trinidad; y com à consecuencia natural de tot això, perque 'ls mals han seguit essent los mateixos, las vergonyosas derrotas de Cavite y Santiago.

Ara que l'Sr. Ministre de Marina se entreté passejantse pels arsenals ó *hospicis* de Marina, com ell digué, li recomanaria llegís lo que l'autor dels anteriors versos deya l'any 1797, y mediti, sobre tot, la seva casual actuallitat. Ja està vist que la gent d'Espanya no pot curar. Per això es la patria de D. Quixot.

N. Font y Sagüé.

L' HORTA.

Lema: VER PARADÍS TERRENAL.

Al caurer ja la tarde,
que 'l sol de llisquent mira
y calma sas ardencias
lo foch canicular,
pels giragóns de l'horta
tant be lo pit respira,
qu' un sens voler, esclama
«Aqui hi fa bon estar!»

Pel cim de las verdissas,
que forman bellas tancas,
arreu de negras moras
gutnidas á ramells,

al pes del fruyt inclinan
los presseguérs llurs branques
y, en xerroteig alegre,
hi saltan los aucells.

Per taulas y á rengleras,
despléguessin ufanas
fresquívolas verduras,
de rissadis fullam;
aquí las primarencas,
allí las mes tardanas,
rapadas dels canyisos
ó estesas sobre 'l camp.

Lletugas, capdells, motas
de tota lley; tabellas
qu'es badan d'atupidas
y fan traveta al peu;
moresch y llegums tendres,
ensiáms, creixems, rosellas....
per tot, «cor que desitjas»
per tot, un be-de-Deu.

Y aquell aïret que hi passa
y á disfrutar convida,
vorera d'hont aboca
la cinia el gemat doll,
la música de l'aigua
pels regaróns partida,
y el cant de las granotas
qu'es xalan en el toll.

Sé allí, jo, una clapissa
de regalada molsa,
ombrada de pomeras,
voreta al rech fresquiu,
que prou també li saben,
tant sa canturia es dolsa,
uns rossinyols que deuen
ben cert, tenirhi 'l niu.

No es pas de desitjarse
cambra de mes platxeri,
ni 'l cor mes á son ampla
hont batre, sens recei;
cortinas de fullatge
mellor no pot haberhi,
pera gurní una arcova
hont somniá ab lo cel.